

Sygn. akt II K 195/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Karolina Szapiel

przy udziale oskarżyciela posiłkowego G. W.

po rozpoznaniu w dniach 29 sierpnia i 22 października 2018 r. sprawy:

K. P., syna W. i M. z domu P., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 lutego 2018 roku w B. przy ulicy (...) dokonał umyślnego uszkodzenia mienia w ten sposób, że trzymając metalową rurkę rzucił nią w przednią szybę czołową samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powodując jej wybicie oraz dokonał wgniecenia oraz zarysowań powłoki lakierniczej na pokrywie silnika w/w samochodu czym spowodował straty o wartości 1300 zł. na szkodę G. W.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. P.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 9 lutego 2018 r. w B. przy ulicy (...), umyślnie uszkodził samochód osobowy marki S. (...) o nr. rej. (...) stanowiący własność G. W. w ten sposób, że uderzył trzymaną w ręku metalową rurką w przednią szybę czołową tego pojazdu powodując jej wybicie oraz uderzył tą rurką w pokrywę silnika w/w auta powodując jej wgniecenie oraz zarysowania powłoki lakierniczej, czym spowodował straty o wartości 1300 zł. na szkodę właściciela pojazdu, **to jest popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k.** i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. skazuje go, a na mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu **karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny** ustalając wysokość jednej stawki dziennej na **kwotę 10 (dziesięciu) złotych;**

II. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. W. kwoty 1700 (jeden tysiąc siedemset) złotych;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego G. W. kwotę (...) (jeden tysiąc pięćset trzydzieści sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie;

IV. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 195/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2018 r. w godzinach wieczornych K. P. spotkał się w B. ze swoim znajomym W. M.. Po pewnym czasie znaleźli się przy sklepie (...) położonym w tej miejscowości przy ulicy (...). Zobaczyli, że w stojącym tam samochodzie, to jest S. (...) o nr. rej. (...), znajduje się M. Ł., siostra W. M.. Była w towarzystwie (...), G. W. – właściciela tego pojazdu oraz M. O.. Po chwili doszło do kłótni i szarpaniny między W. M. i K. P., a M. Ł.. Wtedy G. W. i M. O. ruszyli koleżance z pomocą. Wszyscy zaczęli zadawać sobie nawzajem uderzenia rękoma i nogami po całym ciele. W pewnym momencie G. W. wyciągnął z bagażnika swego samochodu metalową rurkę i zaatakował nią K. P.. Ten zaczął się bronić i wyrwał ją z rąk G. W.. Wówczas K. P. rurką tą uderzył w przednią szybę czołową pojazdu marki S. powodując jej wybitcie oraz uderzył tą rurką w pokrywę silnika w/w auta powodując jej wgniecenie oraz zarysowania powłoki lakierniczej. Wtedy M. O. wyciągnął z bagażnika auta kolejną rurkę lecz zaraz na miejsce zdarzenia przyjechała Policja. Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu spowodowanych przez K. P. wyniósł 1300 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego K. P. (k. 27 – 28, 73, 110v - 111), zeznania i wyjaśnienia świadka G. W. (k. 32 – 33v, 111 – 112), zeznania świadka K. S. (k. 12v), a także notatki urzędowe (k. 2, 3), protokół oględzin miejsca (k. 6 – 11), protokół oględzin rzeczy (k. 60 - 65), a także kserokopię paragonu fiskalnego (k. 56).

K. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 9 lutego 2018 r. w godzinach wieczornych w rejonie sklepu (...) w B. spotkał się z W. M.. Następnie razem podeszli do tego sklepu. W pewnym momencie W. M. zobaczył, że w samochodzie marki S. siedzi jego siostra M. Ł. w towarzystwie dwóch mężczyzn i dziewczyny. Podchodząc do tego auta kolega oskarżonego powiedział mu, że jego siostra nie zajmuje się swoim dzieckiem. Po podejściu do tego pojazdu, M. Ł. otworzyła okno i W. Ł. zaczął jej mówić by wracała do domu. W pewnym momencie rozmowa zmieniła się we wzajemne wyzwiska. K. P. również mówił by kobieta wracała do domu i dodatkowo plunął na nią. Wówczas M. Ł. wysiadła z samochodu i zaczęła się między nimi szarpanina. Wtedy z auta wysiedli również dwaj mężczyźni i wszyscy zaczęli się nawzajem szarpać. W pewnym momencie jeden z nich wyjął z bagażnika pojazdu metalową rurkę i zaatakował nią oskarżonego. K. P. otrzymał nią kilka uderzeń po rękach ale ostatecznie wyrwał ją przeciwnikowi i rzucił ją w przednią szybę samochodu S.. Wyjaśnił, że zdenerwował się gdyż przeszedł trepanację czaszki i obawiał się otrzymania ciosu rurką w głowę. Dodał, że chciał się porozumieć z pokrzywdzonym i pokryć faktycznie poniesione przez niego szkody jednak ten zażądał zbyt wysokiej kwoty. Zażądał kwoty 3700 lub 4700 zł., na którą miały się składać rzeczy, które w ogóle nie miały miejsca. Był skłonny zapłacić G. W. kwotę 1300 zł. (k. 27 – 28, 73, 110v – 111).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Okoliczności przedmiotowego zdarzenia, a także wina oskarżonego K. P. wynika w głównej mierze i jednoznacznie z jego wyjaśnień, w których konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W wyjaśnieniach swoich podawał również genezę tego zajścia oraz jego przebieg.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego należało uznać za wiarygodne. Były one bowiem spójne i konsekwentne. Brak było również podstaw do przyjęcia by K. P. bezpodstawnie siebie obciążał. Co więcej, już przybyłym na miejsce zdarzenia funkcjonariuszom Policji złożona została relacja w istocie zbieżna z późniejszymi wyjaśnieniami (por. k. 2, 3 – notatki urzędowe; k. 12v – zeznania świadka K. S.).

Wyjaśnienia oskarżonego znalazły również niemal w całości potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego (k. 32 – 33v, 111 – 112). G. W. zaznaczył jednak, że K. P. uderzył metalową rurką zarówno w przednią czołową szybę jak i pokrywę silnika jego pojazdu, powodując uszkodzenie tych dwóch elementów karoserii. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że koszt naprawy tych uszkodzeń wyniósł 1300 zł.

Zdaniem Sądu zeznania pokrzywdzonego w powyższym zakresie są wiarygodne gdyż znalazły potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie.

Czas, miejsce, okoliczności tego zdarzenia, a także zakres uszkodzeń pojazdu marki S. dokumentuje protokół oględzin miejsca (k. 6 – 11). W wyniku przeprowadzonych oględzin pojazdu stwierdzono pękniętą przednią szybę czołową auta oraz wgniecenia i zarysowania powłoki lakierniczej przedniej maski. Kserokopia paragonu fiskalnego potwierdza z kolei wysokość kosztów naprawy uszkodzonych elementów (k. 56).

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. Dowody te wykazały, że w dniu 9 lutego 2018 r. w B. przy ulicy (...), umyślnie uszkodził samochód osobowy marki S. (...) o nr. rej. (...) stanowiący własność G. W. w ten sposób, że uderzył trzymaną w rękę metalową rurką w przednią szybę czołową tego pojazdu powodując jej wybitcie oraz uderzył tą rurką w pokrywę silnika w/w auta powodując jej wgniecenie oraz zarysowania powłoki lakierniczej, czym spowodował straty o wartości 1300 zł. Zachowaniem swoim wyczerpał więc ustawowe znamiona czynu zabronionego przewidzianego w art. 288 § 1 k.k.

W toku postępowania pojawiły się wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego K. P.. W związku z tym zasięgnięto opinii dwóch biegłych psychiatrów i biegłego psychologa. Ze sporządzonej przez nich opinii wynika, że K. P. nie cierpi na chorobę psychiczną ani upośledzenie umysłowe. Biegłe wskazały, że w czasie czynu miał zachowaną zdolność rozumienia jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem (k. 77 - 84). W ocenie Sądu opinia powyższa w całości zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego.

Okolicznością łagodzącą jest niewątpliwie to, że oskarżony nie był dotychczas karany sędownie (k. 121).

Niewątpliwie występkiem, którego dopuścił się K. P. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony dopuścił się zamachu na integralność i nienaruszalność cudzej rzeczy oraz związaną z daną rzeczą zdolność do niezakłóconego użytkowania jej zgodnie z przeznaczeniem, co jest atrybutem prawa własności. Ponadto mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszany, zdecydował się popełnić przestępstwo.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary grzywny Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

W toku postępowania pokrzywdzony G. W. złożył wniosek o orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie 3740 zł. wskazując, że składają się na nią: 1300 zł. – koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, 400 zł. – koszt holowania pojazdu z miejsca zdarzenia do warsztatu mechanicznego, 500 zł. – koszt czyszczenia układu wentylacji, 1540 zł. – koszt najmu pojazdu zastępczego na czas wykonywania naprawy uszkodzonego auta. Do wniosku dołączone zostały rachunki potwierdzające w/w wydatki (k. 56, 57, 58, 59).

Orzekając w przedmiocie powyższego wniosku pokrzywdzonego Sąd uwzględnił jedynie koszt naprawy uszkodzonego samochodu oraz koszt jego holowania z miejsca zdarzenia do warsztatu mechanicznego, czyli łącznie kwotę 1700 zł. Zdaniem Sądu jedynie te wydatki poniesione przez G. W. wynikają bezpośrednio z przestępstwa popełnionego przez K. P.. Pozostałe wydatki takiego charakteru w ocenie Sądu nie mają. Jeżeli chodzi o koszt czyszczenia układu wentylacji to brak było podstaw do przyjęcia, że konieczność przeprowadzenia tej czynności wynikała tylko i wyłącznie z działania oskarżonego. Nie można bowiem wykluczyć, że potrzeba ta zaistniała w wyniku zwykłego użytkowania pojazdu. Z kolei żądanie zwrotu kosztu wynajmu auta zastępczego nie wchodzi w zakres szkody, do naprawienia której

sprawca winien być zobowiązany. Tym bardziej, że w tym zakresie pojawiły się pewne niejasności gdyż jak wynika z zeznań pokrzywdzonego uszkodzony samochód miał być naprawiony w ciągu tygodnia (k. 111v), a umowa najmu auta zastępczego zawarta została na 11 dni.

Mając na uwadze powyższe i kierując się dyspozycją art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. W. kwoty 1700 zł.

W toku postępowania G. W. występował w charakterze oskarżyciela posiłkowego i korzystał z pomocy pełnomocnika. O kosztach tym związanych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. oraz § 11 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt. 3 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Mając na uwadze aktualną sytuację majątkową i finansową oskarżonego Sąd uznał, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla K. P. zbyt uciążliwe i dlatego zwolnił go w całości od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Sędzia: